

[Mimi Stilling Jakobsen]

der skal lempes, der er de ideelle fordringer, de ideelle krav, som vel alle følte var rimelige og gode og i hvert fald velmente, da det gik godt, der nu må lempes. Og navnlig må der ændres nogle holdninger. Jeg tror, at en lang række unge mennesker er klar over, at det i dag er nødvendigt at anlægge nogle mere realistiske vurderinger, når det drejer sig om at vælge uddannelse eller erhverv. Mange unge har måttet erkende, at de nok ikke altid får deres ønske nr. 1 opfyldt, men så må de nøjes med nr. 2.

Hermed er jeg inde på det, som hr. La-waetz sluttede af med at tale om, nemlig det meningsfyldte arbejde. Et job er i meget høj grad, hvad man selv gør det til, og det er naturligvis meningsfyldt at sørge for sig selv og tjene sine egne penge i stedet for at få andre på et bistandskontor til at forsørge én. Men man må også spørge sig: hvad er alternativet? Er det meningsfyldt? Er det meningsfyldt, når man engang står op op ad formiddagen, at gå ned og drikke kaffe eller øl med kammeraterne på det lokale cafeteria? Det er det i hvert fald ikke. Derfor tror jeg, at der i hvert fald er én part, man ikke kan bebrejde disse problemer, og det er de unge. Jeg tror, der er stigende forståelse for, at man ikke altid får den største pakke, men må nøjes med den næststørste.

Ikke desto mindre starter barriererne og holdningerne, der på mange måder modarbejder de unges lyst og gåpåmod til at få et job, tidligt. En af folkeskolelovens bærende ideer er en åbning mod samfundet, et større kendskab til erhvervslivet og verden i det hele taget omkring skolen, og det kan alle vel synge med på. Problemet er altså bare, at hvis børn i stedet for at gå ud i 8 eller 14 dages erhvervspraktik vælger at forsøge at få sig et lille job om eftermiddagen, så bliver alverdens barrierer lagt i vejen for dem, uanset om den unge eller barnet er tilfreds med jobbet, uanset om arbejdsgiveren er tilfreds, og uanset om de mennesker, der modtager denne nye serviceydelse, som ellers ikke ville være blevet ydet, for der er ingen voksne mennesker, der kan leve af et sådant job, er tilfredse. Uanset om det var blevet udført eller ej, uanset om alle parter er tilfredse, så lægges der barrierer i vejen. Det er måske i virkeligheden den bedste form for erhvervspraktik, at man prøver at være på en ar-

bejdsplads, også i en længere periode, og at man prøver selv at tjene sine penge.

Med hensyn til udvidelsen af antallet af uddannelsespladser kan jeg sige på CDs vegne, at vi har medvirket stort set hver eneste gang, der har været aktstykker i finansudvalget eller andre forslag om udvidelse. Vi mener stadig væk, det er vigtigt, at man får spredt disse uddannelsespladser geografisk, således at det ikke bliver sådan, at man bare vælger gymnasiet, fordi det ligger om hjørnet og man har 45 km til den nærmeste praktiske uddannelse. Det eneste forbehold, vi har, er, at vi siger: pas nu på, at man ikke får opbygget for mange af disse institutioner permanent som store, fine skoler, for vi ved jo, hvordan prognoserne ser ud for de unge i denne aldersgruppe, og det er et faldende antal unge, man fremover skal have i uddannelse. Derfor betyder det naturligvis også, at det er en god idé i nogle år at rykke lidt sammen og i hvert fald ikke sætte de store projekter i gang, som vi måske får problemer med at få udnyttet om nogle år.

En anden udvidelse, som vi med glæde har set optræde i ministerens redegørelse, er etableringen af HTX, som CD har bakket op fra starten, og som det nu er lykkedes at få startet, forhåbentlig til efteråret, som en forsøgsordning; det ser vi med stor tilfredshed på.

Vi har tidligere påpeget med hensyn til lære- og praktikpladserne, hvad flere har været inde på, at det må være muligt – det er i hvert fald nødvendigt – at få lempet lærlingeloven. Der må være masser af godkendelsesprocedurer, der kan lempes. Der må være masser af disse ideelle fordringer, der kan lempes, fordi alternativet er værre. Man kan godt stille sig op med den store fane og sige, at uddannelserne ikke må forringes. Det er der i og for sig heller ingen der synes at de skal. Men hvis man betragter alternativet, som er ingen uddannelse, så kunne det jo godt være, at man skulle åbne for det værksted, der ville have taget 2 unge, hvis det altså ikke havde manglet denne skruetrækker eller drejebænk, og som derfor ikke blev godkendt. Det kan være, at uddannelsen alligevel ikke er så ringe endda, og det var i hvert fald i den unges interesse at få denne praktikplads eller lærlingeplads.

Et andet spørgsmål er, om man kan kombinere praktikpladser, således at man får én